

TÌNH NGƯỜI MẸ RUỘT

NGUYỄN VĂN TÙNG

Vào một ngày nắng ấm, có một người mẹ trẻ trung bồng-bế con mình ra bờ ao tắm rửa. Bà tắm cho con mình xong, rồi đặt đứa trẻ nằm trên bờ ao dưới bóng mát, đoạn bà trở xuống ao tắm. Không bao lâu sau đó, có một người đàn bà khác đi ngang qua, nhìn thấy đứa bé đang nằm trên bờ ao dưới bóng cây, bà ta dừng lại nhìn đứa bé rất triêu mến. Bà ta rất lấy làm cảm-kích đến nỗi bị cuốn hút bởi đứa bé quá dễ thương! Thế là bà ta sanh tâm muốn chiếm-đoạt đứa bé ấy thuộc về của bà.

Thoáng nhìn, bà thấy mẹ của đứa bé đang tắm dưới ao, người đàn bà cất tiếng ngỏ lời: *“Tôi thích đứa trẻ này lắm đấy, tôi muốn ẵm nó một chút, có phiền-phứt gì chị không?”* Mẹ của đứa nhỏ chưa kịp phản-ứng gì cả. Người đàn bà đứng trên bờ hỏi tiếp: *“Và tôi có thể cho đứa nhỏ bú được không chị?”* Người mẹ dưới ao lịch-sự tỏ ra đồng ý.

Người đàn bà vội-vã bồng đứa bé lên cho bú một lúc, rồi thừa dịp người mẹ của đứa nhỏ lơ-đỉnh, bà ta len-lén bê đứa bé bỏ chạy. Vừa thấy con mình bị người đàn bà kia bồng-bế chạy, bà ta vội-vã lên bờ rượt theo người đàn bà lạ mặt. Không bao lâu, người mẹ đuổi theo kịp và đòi đứa con mình lại. Nhưng người đàn bà kia không những không chịu trả đứa trẻ lại cho mẹ của nó, mà thị-y còn tố-cáo ngược lại rằng người mẹ cố tình vu-khống cho y-thị, và quả-quyết rằng đứa trẻ kia là con ruột của bà.

Hai người đàn bà vừa dành-dựt đứa bé vừa cãi-vã, và cuối cùng họ kéo nhau đến công-đường. Sau khi lắng nghe hết câu chuyện của hai người đàn bà, quan tòa bắt đầu phân xử. Ông vẽ một đường thẳng giữa công-đường, và yêu-cầu hai người đàn bà tranh-cãi kia đứng mỗi người một bên. Rồi ông bảo hai người đàn bà ấy, mỗi người đứng và nắm mỗi cái chân của đứa trẻ xong, ông ra lệnh, *“Bây giờ hai bà hãy kéo chân của đứa bé thật mạnh, nếu đứa bé được vượt qua khỏi lằn ranh bên nào, thì đứa trẻ sẽ thuộc về của người đó.”*

Hai bà nắm hai chân đứa bé và bắt đầu kéo, đứa nhỏ cũng bắt đầu khóc la vì bị đau. Lập-tức, một trong hai người đàn bà thả chân đứa trẻ ra bỏ cuộc và khóc một cách thảm-thiết. Vị quan tòa quay qua hỏi mọi người đang tham-dự trong công-đường: *“Ai là người đàn bà có trái tim của người mẹ ruột của đứa nhỏ? Người bỏ cuộc lôi kéo đứa bé đang khóc, hay người đàn bà kia?”* Mọi người đồng-thanh đáp: *“Người đàn bà không dành để cho con mình bị lôi kéo đau đớn tổn-hại đến thân-thể, vì đó là trái tim thật mà bà dành cho con ruột của mình.”* Quan tòa phán quyết và trao đứa bé cho mẹ nó, bà mẹ rất đổi vui mừng nhận lấy đứa con và cảm ơn quan tòa đã phân-xử một cách khôn-ngoaan chánh đại để trả lại sự công-bằng cho bà ta.

Trên đây là một trong nhiều câu chuyện thật hữu làm nổi bật chân-lý ngàn đời về tình mẫu-tử.

Trái tim của người mẹ ruột, bao giờ và lúc nào cũng không hề muốn làm tổn-thương đến thân-xác hay tinh-thần của con cái mình, dù chỉ là trong một chốc-lát. Người mẹ ruột ở đây, đã không muốn hành-động hoặc thái-độ nào làm cho con của bà phải chịu sự đau-đớn, ngay cả trong giờ-phút xem như con của bà đang nằm trong tay của người khác. Bà thà chịu hy-sinh chấp-nhận mọi sự thua-thiệt để bảo-vệ sự an-toàn sanh-mạng cho con mình. Đúng như lời của Đức Chúa Trời truyền dạy, “Là người mẹ, há dễ quên cho con mình bú, không thương-xót đến con ruột mình sao?...” (Êsai 49:15a). Thế nhưng, những người con có hiểu thấu được sự hy-sinh cao cả đó hay không?

Thật vinh-hạnh và sung sướng vô cùng trên đời này, vì được làm con của mẹ! Bên cạnh người mẹ ruột với lòng thương-xót như đại-dương bao-la đó. Chúng ta còn có được một người cha kính yêu để nương-tựa cuộc đời, vì tình thương của người cha dành cho con cái mình cũng cũng cao lớn như núi thái-son, đến nỗi lời Chúa đã ví-sánh, *“Đức Chúa Trời thương-xót kẻ kính-sợ Ngài, khác nào cha thương-xót con cái mình vậy.”* (Thi-thiên 103:13).

